

Ali Karşılaman'ın eleştirilerine yanıt

Yıldırım Koç

Vatan Partisi Genel Başkan Yardımcısı

Ali Karşılaman'ın *Teori*'nin 2019 Kasım sayısında yayımlanan "Türkiye Sosyalist Hareketi İçinde İki Çizgi Mücadelesi" yazısına ilişkin eleştirilerim, *Teori*'nin 2020 Ocak sayısında yayımlandı. Ali Karşılaman da bu eleştirilerimi, *Teori*'nin Mart 2020 sayısında "Yıldırım Koç'un Eleştirilerine Yanıt" yazısıyla ele aldı. *Teori*'nin yoğun yayın çabaları nedeniyle, Mart ayında hazırladığım ve ilettiğim bu yanıt ancak şimdi yayımlanabiliyor.

Bilimsel sosyalist yöntem ve sübjektivizm

Ali Karşılaman, yazısındaki maddi hataları dile getirdiğimde, benim Vatan Partisi tarihini eleştirdiğimi ileri sürüyor ve şöyle diyor: "Yıldırım Koç, sosyalist hareket içindeki iki çizgi mücadelesinin siyasi amaç gütmenden tarafsız bir tarihçi gözüyle yazılmasını istiyor. Biz, Vatan Partisi üyeleriye; iki çizgi mücadelesinde tarafız."

Ali Karşılaman'ın maddi hatalarını dile getirdiğim bölüm, yazımın 63-65. sayfaları. Yazımda sosyalist hareket tarihiyle ilgili çalışmaları üç grupta topladım. Birincisi, bilimsel çalışmalar. İkinci gruptakileri şöyle tanımladım:

"İkinci gruptakiler siyasi amacı önde olan çalışmalar. Amaç, siyasi mücadelede yıllarını

geçirmiş yazarın bugünkü siyasi çizgisinin doğruluğunu kanıtlamak, diğer tüm siyasi çizgileri mahkûm etmek. Bu tür çalışmalar önemli bilgiler de içerse, bu siyasi amaç, yazılanlara kuşkuyla yaklaşılmasına neden oluyor. Hele bilgi kaynaklarının yetersiz kaldığı durumlarda yapılan maddi hatalar, yazılanlara duyulan güveni daha da sarsıyor."

Üçüncü gruptakilerse amatör çalışmalar.

Bilimsel sosyalizmin temel amaçlarından biri, gerçekliğin doğru olarak kavranmasıdır. Bu gerçeklik, sosyalist hareketin tarihiye, bu ilke yine geçerlidir. Doğru bilgi vereceksiniz. Bilgileri, siyasi çizginiz nedeniyle çarpıtmayacaksınız veya gizlemeyeceksiniz. Olguları bilimsel bir yaklaşımla ele alacaksınız ve sunacaksınız. Ben bunu yapmaya çalışıyorum. Tabii ki benim de siyasi görüşlerim var; ancak omuzlarımın üstünde kendi kafam yer alıyor. Olgulara bakarken tabii ki gerçekleri doğru tespit etmeye çalışacağım. Görmek istediğimi değil, gördüğümü yazacağım. Yoksa sosyalizmin bilimselliği nerede kalır? Ali Karşılaman'la temel ayrılığımız herhalde gerçeklere bilimsel bakmakla taraf olarak bakmak konusunda. Parti propagandası ayrıdır, bilimsel çalışma ayrıdır. Parti propagandası bilimsel çalışma temelinde düzenlenirse, yararlı olur, güven verir ve işe yarar. Kimse aptal değil. Özellikle

günümüzde bilgiye erişim olanakları son derece fazla. Propaganda amacıyla çarpıtılan veya eksik verilen bilgiler, o propagandayı yapana büyük zarar verir. Ben, ait olduğum siyasi harekete böyle zararlar vermek istemeyenlerdenim. O nedenle gerçekleri nesnel ve bilimsel bir yöntemle öğrenmeye ve anlatmaya çalışıyorum. Eğer bu nedenle değişmesi gereken görüşler varsa, bu görüşler, bu bilgiler ışığında gözden geçirilmelidir. Bilimsel sosyalizmin temel anlayışı olguların doğru kavranmasıdır.

MDD ve Sosyalist Devrim tartışması

Ali Karşılıyan'ın eleştirdiğim yazısında gündeme getirdiğim maddi hatalar vardı. Zaten Ali Karşılıyan'a eleştirim bu maddi hatalarla sınırlıydı. Yazımın diğer bölümlerinde genel bazı eleştiriler yapmıştım; bunlardan niye alındığını, bunların bazılarını nasıl kendisine yönelik algıladığını gerçekten anlayamadım. Bunlara da değineceğim; ama önce hataları ve Ali Karşılıyan'ın bu hatalarına ilişkin görüşlerime verdiği yanıtlara bakalım. Şöyle yazdım:

“Ali Karşılıyan, Türkiye sosyalist/komünist hareket tarihini MDD-Sosyalist Devrim saflaşması üzerine inşa etmiş. Bu doğru değil.

“Türkiye Komünist Partisi 1920 yılından itibaren Millî Demokratik Devrimi savundu. TKP, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin çizgisini izledi. SBKP'nin Türkiye'den beklentisi ise 'sosyalist bir Türkiye' değil, 'Sovyetler Birliği ile dost olacak ve topraklarını Sovyetler Birliği'ne karşı kullandırmayacak bir Türkiye' idi. Bu nedenle TKP'nin program ve ittifakları hep, nihai olarak sosyalizmi amaçlayan Millî Demokratik Devrim anlayışıyla düzenlendi. Bu anlayış 1944 yılında İleri Demokrat Cephe, 1975 yılında İleri Demokrasi, 1977 yılında Ulusal Demokratik Cephe (UDC) gibi kavramlarla ifade edildi.

“Türkiye İşçi Partisi ise 1966 Malatya Kongresi'nden itibaren Sosyalist Devrimi savunmaya başladı. Ancak Sosyalist Devrimi savunurken de etkili bir anti-emperyalist mücadele sürdürdü. İttifak politikasını da buna göre biçimlendirdi. TİP'in ilk ambleminin çark-başak olduğu unutulmamalıdır. Hatta

TİP'in kırsal bölgelerde aldığı oy dikkate alınarak, 1960'lı yılların ikinci yarısında köylülüğe verilen önem daha da arttı. Bu nedenle, TİP'in işçi sınıfı dışındaki kesimleri dikkate almadığı iddiası geçerli değildir.

“Diğer taraftan, 13 Şubat 1961 tarihinde kurulan TİP ile 1962 Şubat'ında M. Ali Aybar'ın genel başkanlığa gelmesi sonrasındaki TİP birbirinden çok farklıdır. Nihat Sargın'ın 9 Aralık 2007 günkü açıklamasına göre, M. Ali Aybar, 1951 TKP tevkifatında Merkez Komitesi Sekreteri Zeki Baştımar yerine hazırlanmış gizli yedek genel sekretermiş. M. Ali Aybar'la birlikte Behice Boran, Nihat Sargın ve Sadun Aren gibi gizli TKP üyelerinin de TİP'e girmesiyle farklı bir durum ortaya çıktı. Ancak 1965 milletvekili genel seçimlerinden sonra TİP ile TKP arasında ciddi bir farklılaşma ve 1975 yılından itibaren mücadele gelişti.”

Ali Karşılıyan, *Teori*'nin (Mart 2020) 74. sayfasında yer alan yanıtında bu eleştirileri dikkate almıyor. Anlatmaya çalıştığım nokta şu: Türkiye sosyalist hareket tarihinde Sosyalist Devrim – MDD tartışması genellikle zannedildiğinden çok daha karmaşıktır ve TKP, 1920 yılındaki programından itibaren hep MDD'yi savundu.

TİP yöneticilerine suçlamalar

Eleştirimde şunları yazdım:

“Ali Karşılıyan, TİP yöneticilerinin Sovyetler Birliği ile ilişkileri konusunda hiçbir belgeye dayanmayan şu iddialarda bulunuyor: TİP, 'Türkiye halkının önüne Sosyalist Devrimi koymak, tarihsel aşamaları bir çırpıda geçmek için gerçek dışı bir programı dayattığı için kaçınılmaz olarak Sovyetler Birliği'ne bağlanmayı temsil etmiştir.’

“TİP yönetiminde yer alan Behice Boran ve Sadun Aren, Moskova'ya bağlıydı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nden gelen mesaj, devrimi desteklemeyin, MDD'cileri Parti'den atın şeklindeydi.’

“TİP'i bu şekilde suçlamak son derece yanlıştır. 1960'lı yılların başında TKP yurtdışında

önce ‘Dış Büro’ olarak örgütlendi ve ardından Merkez Komitesi’nin oluştuğu açıklandı. TKP, Sovyetler Birliği’ne bağlıydı. Ancak TİP’i bu şekilde suçlamak, haksızlıktır. Sovyetler Birliği Başbakanı Kosigin 1966 yılı sonlarında Türkiye’ye geldiğinde M. Ali Aybar ile bir görüşme yaptı ve ona, TİP ile SBKP’nin kardeş partiler olarak ilan edilmesini önerdi. M. Ali Aybar bu öneriyi reddetti.

“Behice Boran’ı tanımış ve Sadun Aren’i yakından tanıyan biri olarak, dayanaksız bu tür iddiaların çok yanlış olduğunu, karşılıklı başka suçlamalara yol açabileceğini düşünüyorum.”

Ali Karşılaman bu eleştirilerime Çekoslovakya’nın işgali sonrasında TİP yöneticilerinin tavrını anlatarak yanıt vermiş.

Bence büyük haksızlık yapıyor. “Behice Boran ve Sadun Aren, Moskova’ya bağlıydı” demek, çok kullandığımız ifadeyle, omuzlarının üstünde kendi kafalarını taşımıyorlardı, demek. Bu doğru değil. Behice Boran ve Sadun Aren, birçok alanda Sovyetler Birliği politikalarına ve bu politikaları harfi harfine uygulayan TKP yönetimi ile çok sert tartışmalar yaptılar. Ayrıca, TİP’in Sosyalist Devrimi programına koyarak Sovyetler Birliği’ne bağlanmayı temsil etmesi iddiası da doğru değil. Sovyetler Birliği’nin Türkiye için uygun gördüğü program, 1920 yılından beri, MDD’nin çeşitli biçimleriydi; Sosyalist Devrim değildi.

Halkın sevgilisi ve önderi gençler!

Ali Karşılaman’ın yazısını şöyle eleştirdim:

“Ali Karşılaman şunları söylüyor: ‘Gençlik 27 Mayıs 1960’da devrim yapmıştı. 1968’de devrim yapan bir gençlik vardı ve halk içinde itibarı çok yüksekti, köylüler, işçiler gençliğe güveniyordu.’

“27 Mayıs’ta devrimi gençlik değil, ordu yaptı. 1968’de gençliğin CHP’li kitle içinde itibarı vardı; ancak muhafazakâr kitle gençliğe tepki duyuyordu. 1969 milletvekili genel seçimlerinde Adalet Partisi’nin oyu yüzde 46,5 idi. Diğer muhafazakâr partilerin oyları da söylendi: Cumhuriyetçi Güven Partisi yüzde 6,6; Millet Partisi yüzde 3,2; Milliyetçi Hareket

Partisi yüzde 3,0. Buna karşılık, CHP’nin oyu yüzde 27,4 ve TİP’in oyu yüzde 2,7 düzeyindeydi. Bu tablo ortadayken, köylülerin ve işçilerin gençliğe güvendiği iddiası gerçekçi değildir. Halkımız son derece akıllıdır; tecrübelidir; halkımızın 1968 yılında gençliğe güvendiğini sanmak ancak gençlikte mümkündür.”

Ali Karşılaman ise yanıtında gençliğin tütün mitinglerine, toprak işgallerine önderlik ettiğinden söz ederek, yukarıda eleştirdiğim görüşlerini yanıtladığı kanısında.

Ben 1969 yılında ODTÜ’ye girdim. Lise yıllarımda bilimsel sosyalizme eğilimim vardı. ODTÜ’de de Sosyalist Fikir Kulübü çevresine katıldım. Bu yıllarda halkımızın büyük bölümünün gençlere nasıl baktığını yaşayanlardayım. Türkiye’de o tarihlerde kaç toprak işgali oldu ve Türkiye’deki köylülerin yüz binde kaçı bu toprak işgallerine katıldı ve gençlerin önderliğini kabul etti? Yüzbinlerce tütün üretici aile vardı. Kaç tane tütün mitingi yapıldı? Bu mitinglere katılan toplam tütün üreticisinin toplam üreticilere oranı ne kadardı? Bu çok çok çok az sayıdaki köylünün katıldığı etkinliklerde köylülerin (o günkü) tavrından hareketle, köylülerin gençlere güvendiği gibi bir sonuç çıkarılabilir mi?

Ayrıca bu “önderlik” sözcüğünün de dikkatli kullanılması gerektiğini düşünüyorum. Bir eylem gerçekleşirken orada bulunmak veya bir eylem önermek, önderlik etmek anlamına gelmeyebilir. Ayrıca bu eylemlerde sel gittikten sonra kalan kum ne kadardı? Türk halkının geleneklerinde yaş unsuru çok önemlidir. Halkımız son derece ihtiyatlıdır. Sırtında yumurta küfesi taşır. Onun gözünde kendi çocuğu ve hatta torunu yaşındaki bazı kişilerin ona akıl öğretilmelerine karşı tavrı çok ihtiyatlı ve genellikle efendicedir. Bu efendi tavrı, yaşını başını almış insanlara önderlik edildiği izlenimi veriyorsa, gerçeklikten kopmaktır, insanın gönlünden geçeni gördüğünü sanmasıdır, subjektivizmin veya öznelliğin zirvesidir. Bu nedenle, işçi ve köylü kitlelerinin “gençlere güvendiği” iddiası bir hayaldir.

Ayrıca 27 Mayıs 1960 Devrimini gençliğin yaptığı gibi bir iddiayla ilk kez karşılaşıyorum.

1968’de devrim yapan bir gençlik olduğu iddiası da hayal ürünü. 1968’de bir devrim olmadı ki, bunu yapan gençlik olsun.

Türkiye sosyalist hareket tarihinde halkımızın bizi çok ama çok desteklediğine ilişkin efsaneler vardır. Örneğin, Şefik Hüsnü, 1927 tevkifatı sonrasında eşi Leokadya’ya yazdığı 31 Ocak 1928 tarihli mektupta şunları söylemektedir:

“Siyasi kanaatlerimi ve sarsılmaz mücadele azmimi açık bir biçimde dile getirmemin ertesi günü, İstanbul emekçileri, adalet sarayının önündeki meydana büyük bir gösteri düzenlediler. Daha sabahın saat sekizinde en az üç bin işçi o büyük meydana toplanmış ve geçerken bizi alkışlamaya hazırlanıyordu. Polis onları zapturapt altında tutmakta zorlanıyordu ve bizi Adalet Sarayı’na gizlice sokmak zorunda kaldılar. Bununla birlikte uzaktan bizleri fark eden kitle ‘yaşasın’ çığlıkları attı. Avukatlarımız daha sonra bize dağılması oldukça uzun süren bu kalabalığın arasından geçmek için oldukça zorlandıklarını anlattılar. (...) İki duruşmada hemen hemen üç saat boyunca konuştum. Sözlerim, genel olarak tüm kamuoyu, ama özellikle de işçi çevreleri üzerinde olağanüstü olumlu bir etki yarattı. (...) Belgeler arasında bulunmuş ve burjuva devriminin halihazırdaki aşaması hakkında bir inceleme yazmak amacıyla bir dizi sosyal, politik ve ekonomik sorun hakkında fikirlerimi kısaca çarpıcı gözlemler halinde yazıya döktüğüm bir tür çalışmanın duruşmada okunması, gayrimemnun kitleler arasında adeta mucizevi bir etki doğurdu. (...) Bu yargılamanın bir bilançosunu çıkartacak olursak, -herkesin üzerinde mutabık olduğu gibi- bu davanın olumlu kazanımları zararlı etkilerinden çok daha fazla olmuştur. Türkiye’de komünist propaganda hiçbir zaman böylesine geniş bir ölçekte yapılamamıştı. Komünizm hakkındaki her türlü tereddüt ortadan kalktı. Tüm emekçi kitleler, komünizmde onların yararı dışında bir şey olmadığını kavradılar. İşçi sınıfının devrimci bir partisinin zorunluluğu onların gözünde belirdi.”¹

1928 yılında gerçekliği böyle algılama tam bir sübjektivizmdir (öznelcilik veya eski dilde, enfüsiyye), hatta hayal âleminde yaşamaktır. Ali Karşılaman, halkın tavrına ilişkin değerlendirmede de aynı sübjektivizme düşmüş ve Şefik Hüsnü’nün geleneğini sürdürmüştür.

Komünist partileri 1960 zirvesi

Ali Karşılaman’ı şu konuda da eleştirdim:

“Ali Karşılaman şunları yazıyor: ‘1960 yılında toplanan Dünya Komünist Partileri Konferansında, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin hazırladığı ortak bildiriye, 81 parti arasından sadece Çin ve Arnavutluk partileri karşı çıktı.’

“Bu iddia doğru değil. 1960 yılı Kasım ayında Ekim Devrimi’nin 43. yıldönümü kutlama törenlerine katılan 81 komünist partisi ve işçi partisi temsilcileri, uzun ve sert tartışmalardan sonra, uzun bir bildiri kabul etti. Bu bildiriye Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi de imza attı. (Bildirinin tam metni için bkz. *Komünist ve İşçi Partilerinin 4 Toplantısı, 1957 Moskova, 1960 Moskova, 1969 Moskova, 1976 Berlin, Ürün Yay., İst. 1976*)”

Ali Karşılaman bu maddi hata iddiası konusunda susuyor. İstenirse, bu kongredeki tartışmaları ayrıntılı olarak aktarabilirim. Ali Karşılaman’ın verdiği bilgi yanlıştır.

THKP/C Fokocu değildi

Ali Karşılaman’ı şöyle eleştirdim:

“Ali Karşılaman şunları yazıyor: ‘Mahir Çayan, ‘emperyalizmin üçüncü bunalım döneminde’ kitleler içinde güç toplamak olarak özetlenebilecek Lenin’in devrim teorisinin artık geçersiz olduğunu ilan etti. (...) Devrimci parti teorisi, sınıfın öncülerinin örgütlenmesi eskimiş ilan edildi. Parti yerine Foko denen silahlı eylem örgütleri oluşturuldu. Mahir Çayan THKP/C adıyla, Deniz Gezmiş THKO adıyla böyle örgütler kurdu.’

“Mahir Çayan ve önderliğini yaptığı Türkiye Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi, Lenin’in

1 1928 TKP Davası, der. Emel Seyhan Atasoy, Sosyal Tarih Yayınları, İstanbul, 2008, s.146-148.

devrim teorisinin artık geçersiz olduğunu ilan etmedi. Sınıfın öncülerinin örgütlenmesini de reddetmedi. Parti yerine Foko denilen silahlı eylem örgütlerini de oluşturmadı. Foko teorisi, Regis Debray'ın 1967 sonrasında Türkiye'de yayımlanan *Devrimde Devrim* kitabıyla Küba Devrimi vesilesiyle Türkiye'deki tartışmalara sokuldu. Foko anlayışı, Küba Devriminin kuramsallaştırılma çabasıydı. Mahir Çayan ve arkadaşları hiçbir zaman Foko anlayışını savunmadı. Onların savunduğu, kitlelerin devrime hazır olduğu ve ancak devletin gücünden korktuğu için sessiz kaldığı, bu sessizliği aşmak (suni dengeyi parçalamak) için öncünün silahlı propagandasının gerekli olduğu idi. Sovyetler Birliği'nin kapitalizmin üçüncü bunalım dönemi teorisinden (Bkz. Varga ve Arzumanyan'ın bu dönemde yayımlanmış olan kitapları) esinlenen yanlış bir anlayıştı."

Ali Karşılaman bu eleştiriye Mahir Çayan'ın öncü savaşı teorisine ilişkin görüşlerini özetleyerek yanıt vermiş. Ancak THKP/C Fokocu değildi. Yukarıda aktardığım eleştirim geçerlidir. Ali Karşılaman, öncü savaşı (politikleşmiş askerî savaş stratejisi) ile Fokoculuğu karıştırıyor. Mahir Çayan'ın öncü savaş teorisinin özünde ünlü anarşist Kropotkin'in "İsyan Ruhı" makalesinde yer alan görüşleriyle örtüştüğünü geçtiğimiz yıllarda *Aydınlık*'taki köşemde örnekleriyle yazmıştım. Mahir Çayan'ın Fokocu olduğu iddiası yanlıştır.

THKP/C ve THKO, 9 Martçuların denetiminde değildi

Ali Karşılaman'ı şöyle eleştirdim:

"Ali Karşılaman şunları yazıyor: '1970 yılı son aylarında silahlı mücadele pratikleri başladı. Banka soymak, fidye için zenginlerin çocuklarını kaçırmak, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırmak ve öldürmek, (...) Bütün bu eylemler, 12 Mart darbesini hazırlayan Amerikan Gladyosunun elinde halkı ikna etmek için kullanacağı malzeme oldu. 12 Mart muhtırası da böyle yazıldı. Bu maceracı örgütlenmeler en başından beri Yön-Devrim çizgisindeki 9 Mart 1971 darbesiyle ilişkiliydi ve onların denetimindeydi.'

"12 Mart muhtırasının asıl amacı, 9 Martçuları tasfiye etmektir. THKO ve THKP/C çok zayıf örgütlerdi. Zaten hemen yenildiler. Ayrıca Efraim Elrom, THKP/C tarafından 12 Mart sonrasında kaçırıldı ve öldürüldü. THKO ve THKP/C'nin 9 Martçuların denetiminde olduğu iddiası ise tümüyle gerçektir."

Ali Karşılaman bu eleştirilerime yanıt olarak 2015 yılında yayımlanan bir yazıdaki bir cümleyi almış. Şöyle demişim: "9 Mart darbe girişiminde bazı sosyalist örgütlerin de işin içinde olması bu anlayışın ürünüydü."

Eğer benim bu cümleden, "THKO ve THKP/C'nin 9 Martçuların denetiminde olduğu" sonucunu çıkarabiliyorsanız, diyecek sözüm yok. Ancak böyle bir şey söz konusu değildi. THKO'cuların 9 Martçularla, bildiğim kadarıyla, hiçbir ilişkileri yoktu. THKP/C'nin ise dirsek teması vardı.

Hikmet Kıvılcımlı eleştirim

Ali Karşılaman, *Aydınlık*'taki köşemde Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı yargıladığımı ve mahkûm ettiğimi ileri sürüyor. Bana haksızlık ediyor. 7 Ocak 2020 günlü *Aydınlık*'ta yayımlanan "Hikmet Kıvılcımlı ve Kürt Bölücülüğü" yazıma internette ulaşabilirsiniz. Benim yaptığım, Mustafa Kemal Paşa'nın TKP'ye karşı tavrının nedenlerini anlamaya çalışmaktı. Dr. Hikmet Kıvılcımlı da 1933 yılında yazdığı ve TKP Merkez Komitesi'ne ilettiği bir kitapta şunları yazıyor: "Kemalizm, Kürdistan'ı bir sömürge, hem de barbarca ezilen ve soyulan bir sömürge yapmıştır." (s. 161) Daha başka neler neler var. Ben yazımda yalnızca, kısacık bir girişle, Kıvılcımlı'nın kitabından bölümler aktardım.

Sınavdan geçme sorunu

Yazımda şöyle yazmıştım:

"Özellikle hayatında hiç sınavdan geçmemiş bazı kişilerin, yüzyıllık sosyalizm tarihini incelerken kendisi dışındaki herkesi küçük görmesi, hatta yargılaması ve suçlaması anlamlı değildir. Özellikle 1961 öncesinde sosyalizm mücadelesinde yer alıp, 1960'lı yıllarda sosyalizmin kitle tabanı kazanmasında büyük katkıları olan kişilere saygısızlık son derece

yanlıştır. Adabınca eleştiri tabii ki yapılmalı, yanlışlardan ve eksikliklerden tabii ki ders çıkarılmalıdır; ancak bu eleştiri, özellikle hayatında hiç sınav yaşamamış olanlarca, yargılama ve suçlama biçiminde sürdürülmemelidir.”

Bunları yazmamın nedeni, sayıları çok az da olsa, bazı genç arkadaşlarda gördüğüm sekte ve kibirli tavidir. Ali Karşılaman'ın bu eleştiri niçin üstüne alındığını gerçekten anlayamadım. Ali Karşılaman şöyle yazıyor: “Özel olarak beni mi, yoksa Vatan Partisi'nin önder kadrolarını mı, hayatında hiçbir sınavdan geçmemiş olarak niteliyor, anlayamadım.”

Ali Karşılaman Vatan Partisi İzmir İl Yönetim Kurulu üyesi. Ben de Vatan Partisi MKK, MYK ve Başkanlık Kurulu üyesiyim ve Merkez İşçi Sendika Bürosu başkanımı. Herhalde böyle bir saçmalık yapmam. Böyle ifadeleri ve özellikle de “Ertuğrul Kürkçü'ye saygı mı göstermeliyim?” ifadesini ve yaklaşımını Ali Karşılaman'a yakıştıramadım.

Ali Karşılaman tutuyor, Aydınlıkçıların ve Doğu Perinçek'in sosyalistlere nasıl saygılı davrandığının örneklerini veriyor. Eleştiri onlara değil ki. Ali Karşılaman da, ben de 12 Mart 1971 öncesinde devrimci hareket için-

de yer alanların epeyce büyük bölümünün daha sonra kenara çekildiğini ve bazılarının karşı safa geçtiğini biliyoruz. 12 Eylül 1980 öncesinde de aynı durum yaşandı. 50 yıldır bu işlerle uğraşan biri olarak, başkalarının eleştirisi konusunda çok sert, keskin ve sekte olanların önemli bir bölümünün ilk sıkıntılı dönemde devrimciliği bıraktığına tanık oldum. Âşık Veysel'in 1960'lı yıllarda bir uzunçaları vardı. Başında, “taş olsaydım yandımı, toprak oldum dayandım” der. Dikkatini çektiğim kesim, sayıları çok az olsa da, 12 Mart, 12 Eylül ve Ergenekon gibi sınavları yaşamamış olan bazı gençler veya siyasi mücadeleye yeni katılmış yetişkinler.

Ali Karşılaman, eleştiri yazısında, tam benim karşı çıktığım tavrı sergiliyor. Bilimsellikten ve gerçeklikten kopuk polemik yapıyor. Bunların hiçbirimize hiçbir yararı yok. Bilimsel sosyalizm bize olgulara nesnel biçimde yaklaşmamız gerektiğini anlatıyor. Dilerim Ali Karşılaman, kendisine ve geçmişine yakışan bir tavırla, sübjektivizmi bırakarak sosyalist hareket tarihine bilimsel yöntemle yaklaşır. Güzelleme yapmak yerine nesnel gerçekliği kavramaya çalışır.